

GYÖTRŐDÉSEK

SZUPERHŐS

extrákkal

„Imádni való, szexi
és piszok szórakoztató!”
– TJ, goodreads.com

fine
selection

USA TODAY bestsellerszerző
ANGEL PAYNE

GYÖTRŐDÉSEK

ANGEL PAYNE

SZUPERHŐS
extrákkal

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Thomasnak... az én csodás, külön bejáratú szuperhősömnek.

PROLÓGUS

REECE

A teste egy istennőé, a szeme egy csábítóé, az ajka pedig egy nőstény-ördögé.

Ráadásul ma este csak az enyém. A szó minden elképzelhető értelmében.

Márpedig nekem nagyon élénk a képzelőerőm.

A csábos pillantásától elbűvölve követem a várakozó limóhoz. Mivel egy buliról távozunk, néhány barátunk – a nevük már most olyan ködös, mint a Plaça Reial, Barcelona terének fényei – lelkes integetéssel búcsúzik, mintha Angélique La Salle egy hat hónapos kéjutazásra vinne a paradicsomba.

Még szép!

Még sosem jártam hajóúton. Egy hatalmas szállodabirodalom örököseként bőven kijutott nekem luxusutazásokból, de ez valahogy kimaradt. Pedig biztosan tetszene. Magamra maradnék a láthatárral... és a piával. Megszabadulnék a riporterektől és a csürhétől, akik a klubban a képembe tolták a kameráikat.

Vajon mik lesznek a szalagcímek?

A kombókból kétségkívül nincs hiány – ezen a héten jócskán válogathattak a felkapott beceneveimből.

Bulikirály. Nagymenő. Örökifjú örökös. Kőgazdag és kőkemény.

Az tuti, hogy valamim mindig kőkemény.

És rohadt biztos, hogy ez így is marad.

Ha pedig az agyam netán ugyanúgy élvezné, mint a testem... akkor halálbiztos, hogy nem fogok panaszkodni.

Talán ő az igazi.

Talán vele... megszűnik a hiány.

Talán ő mindent megváltoztat... végre-valahára.

Mire a sofőr besorol a szombat esti forgalomba, AngeliQUE buja zöld tekintete végig is mér nyaktól lefelé. A testem öt másodpercen belül válaszol. A fejemben tomboló ábrándokat legyűrik az alantas testi vágyaim. A mellkasom még mindig ég, hiszen a parketten öt csaj szívogetta egyszerre. A vállam ég, hiszen a hátam mögül sasoló hatodik eszelősen karmolta. Az ágaskodó farkam pedig még mindig lüktet, méghozzá a hetedik miatt – aki felszívott róla egy koka-incsikot.

AngeliQUE epekedő elismeréssel legelteti a szemét a domborulaton.

– *C'est magnifique* – nyögi rekedten, majd közelebb húzódik, és a gallérom alá csúszik a keze. Hol a nyakkendőm? Biztosan volt rajtam – valamikor. A Prada selyem már a múlté, akárcsak az önuralmam. A kíváncsi érintése nyomán borsószik, majd felhevül a bőröm.

Na... baszki.

Talán nem ő az igazi, de jobb, mint a *semmi*. Egy ágyemelegítő. Egy társ, *bármiben*, aki kitölti a homályt. Az ürességet, amin már baromi rég nem rágódom.

– Te is csodálatos vagy – suttogom. Próbálok uralkodni magamon, ahogy egy tornász lazaságával átveti rajtam a lábát, és lovagló

ülésben elhelyezkedik rajtam. Felcsúszik a combján a szinte nem létező zöld koktéluhájja. Alatta mondanom sem kell, anyaszült meztelen – ami furcsamód a vártnál kevésbé dobja fel a farkamat. Aggasztó... de nem meglepő. Kemény, de nem lüktet. Nem *vágyódik*. Már elfelejtettem, mit is akarok úgy igazán, pedig időt nem kímélve hajszolom.

– Egyszerűen hibátlan – duruzsolja, és egészen derékig kigombolja az ingemet. – *Oui!* A vállad olyan széles. A hasad olyan kockás. Tökéletes vagy, *mon chéri*. Tökéletes alany.

– Mire?

– Majd meglátod. Hamarosan.

– Legalább tippelhetek? – vigyorgok a mellei közé.

– Abban hol a meglepetés, *n'est-ce pas?*

Morgok ugyan, de nem erőltetem, leginkább azért, mert bőven megédesíti a várakozást. Az út során incselkedik és ingerel, cirógat és nyalogat, kecsegtet és kényeztet, ahol csak ér, míg végül kis híján ráparancsolok a sofőrre, hogy álljon meg, mert muszáj kotont húznom, hogy itt és most magamra rántsam ezt a csábítót.

De hol az ördögbe lehet az „itt”?

Mihelyst felöltlik bennem a kérdés, a limuzin bekanyarodik valami iparterületre. A magas falakból és a garázskapuból ítélve ráadásul egy jól őrzött fajtára.

Odabent néma csend, legalábbis a parkolóban. Mindent áthat a tisztítószerek, a bőr... és a veszély szaga. Némi rejtély kétségkívül megédesíti egy szexklub élményeit.

– Nosztalgiazunk egy sort? – harapdálom alulról Angelique állát. Három hete ismerkedtünk meg Párizsban, egy efféle hely sokkal bensőségesebb kiadásában. Kanos voltam, ő meg vonzó. És pont. Vagy inkább három pont, nézőpont kérdése. – Most megleptél, kedvesem.

A limuzinból kiszállva egy, a földön csillogó tócsában hagyja a ruháját. Amúgy sem takart szinte semmit, miután felhúztam a derekára.

– Gyere, tökéletes Adoniszom!

Tökéletes. Ritkán hallott szó, legalábbis rám vonatkoztatva. A leggyakrabban a sajtó kedvelt kifejezéseit sütik rám, de ha mákom van, megúszom apa és Chase aranyköpéseivel a heti telefonhívásaink során. Apa lazábban áll hozzá, beéri a „szia, ismeretlen”, vagy „az én gyökértelenem”-féle szarságokkal. Bezzeg Chase nem fogja vissza magát! A legutóbbi kedvence az Elcseszett kapitány.

– Most biztosan *te* is szívesen lennél Elcseszett kapitány, baromarc – dörmögöm a két meseszép nő láttán, akiket Angélique egy csettintéssel varázsol elő és terel felém. Fehér laborköpenyük alig takarja dús idomaikat, én pedig azon kapom magam, hogy hófehér harisnyájukat gusztálom, amit kétségkívül harisnyakötő tart a helyén. Az ingerlő öltözékük dacára egy halvány mosolyra sem futja tőlük, miközben összedolgozva levetkőztetnek.

Annyira leköt a robotnők ténykedése, hogy Angélique észrevétlenül öltözhet át. A klubban még káprázatos arany tűsarkút viselt, ezt most rövidebb sarokra és laborköpenyre cserélte. Szőke fürtjeit összefogva hátrakötötte.

– Nocsak, nocsak, nocsak... La Salle doktornő, ha nem tévedek.
– Kéjenc mosollyal legeltetem a szemem az új szettjén, és semmibe veszem a hideg tekintetétől rám törő röpke gyomorgörcsöt. Az arcáról leolvadt a vágy. Mintha egy darab húst szemlélné.

– Ó, nem vagyok én doktor, *chéri*.

Felhúzom a szemöldököm, és csípőre tett kézzel dacosan visszaterelem a figyelmét a duzzadó kislőnőkre. Ugyan még gőzöm sincs, mit szokott reggelizni, de azt annál jobban tudom, mennyire bukk

a nagyképű rohadékokra – főleg, ha a nevezett pucér, ágaskodik és nem fél tenni az ügyben.

– Ne fájjon miatta a fejed, *chéri* – masírozok előre. – Beérem a színészkedéssel.

Angelique egy hosszú sóhajjal húzza ki magát. Poén, de minden eddiginél vadítóbb. Pedig szakasztott olyan, mint egy rossz hírekkel készülő orvos.

– A tettetés ideje lejárt, *mon ami*.

– Minek járt le...? – A gyomrom újra görcsbe rándul. Hátrasan-dítok. A két asszisztensnek nyoma vészett, hacsak nem változtak át a két batár melákká, akiket a legmenőbb diszkók VIP-terménél sem alkalmaznának ajtónállóknak.

Csakhogy ezek az ikertornyok biztosan nem az én épségemre vigyáznak.

Együttes erővel visszahúznak, hogy lenyomjanak egy kerekcsord-ágyra.

Aztán lekötöznek. Szorosan.

Állati szorosan.

– Mi. A. *Lófász?*

– Csss. – A nő fölém hajol – a csodaköcsögök a fejemet is leszí-jazták –, vékony ujjá végigfut a ráncba szaladt homlokomon. – Kön-nyebb lesz, ha nem ellenkezel, *mon trésor*.

– Mi? Mi... lesz *könnyebb?*

A szemében lobogó tűz helyét egy szempillantás alatt átveszi a té-boly.

– Történelem, Reece! *Történelmet* fogunk írni, méghozzá a te köz-reműködéseddel! Mi több, főszereplő vagy!

– Neked... elment az eszed! Még hogy történelem, te ribanc! Ez inkább büntett. Emberrablás!

Nyugodt mosolya hátborzongató.

– Csak akkor, ha kiderül.

– Ki fog derülni, ha eltűnök, Angeliqne!

– Ki mondta, hogy eltűnsz?

Döbbenet, de erre belém fagy a szó. Nem, dehqy döbbenet, mivel hiába művel őrültséget, ha egyszer gondosan eltervezte.

Más szóval...

Nekem annyi.

Azt hittem, ez az angyalka a mennyekbe repít, helyette lecibál a pokol mélyébe.

Más szóval a farkam még sosem kevert ekkora pácba.

ELSŐ FEJEZET

EMMA

EGY ÉVVEL KÉSŐBB...

A Hotel Brocade vezetőségi irodáiban mindig buli van, de akkor a legizgalmasabb, ha a foglalásokat intéző fiúk éppen egymás vérere szomjaznak.

– Bamm!

– Durr!

– Meghaltál!

– Nem, megelőztelek!

– Na, persze! Mert az kinek az epéje a padlón, szararc?

Béke és nyugalom. Az élet-halál harcba merülő kockafejek ricsaja az este hattól hajnali négyig tartó műszak külön jutalma. A szétlocsant epe pedig a napnál is világosabban jelzi a szünetem végét és a munka folytatását. Még rám sütik, hogy az új lány ellébecolja a fontos leckéket.

Még csak az kéne!

Piszkosul kell ez a meló.

Ezért az állásért levágnám a jobb mellbimbómat. Akár a balt is, de szerencsére nem fajult odáig a dolog. Ha a létesítmény legkiválóbb alkalmazottjává válok, akkor biztosan megtarthatom a mellbimbóimat és az állást is.

Hiszen ezzel végre faképnél hagyhattam a poklot.

Jó, Orange megye nem volt mindig pokoli. De mélyrepülésbe kezdett, miután apát annál az irvine-i központú nemzetközi konglomerátumnál kinevezték alelnöknek, amivel feljebb lépett a bértáblán – egyenesen a kinyalt sznobéria legfelső rétegébe.

Másik nevén a pokolba.

De elmenekültem.

Magam mögött hagytam azt a világot. Az életemből végre eltűntek a fodrászszalonok, a jógaórák és a reggeli muffinom kalóriatartalma feletti sápiózás.

Ráadásul maradni akarok.

Ez a meló a kulcs életem igazi kezdetéhez.

Az irodámba visszatérve boldog mosollyal iszom a látványt. A medence körüli olaj- és pálmafákon fényfüzerek sziporkáznak. Trópusi virágok ágysai ringatóznak a könnyed esti szellőben. Néhányan a túlnani pezsgőfürdőben terpeszkednek, de a nagyobb medence teljesen üres, így a lustán hullámozó víztükör kék fényt ver vissza az ablakomra. A látvány még így, éjszaka is lenyűgöző.

Istenem, *annyira* imádok itt dolgozni!

– Nocsak, szép estét, Emmalina Crist kisasszony!

Mosolyt villantok a küszöbömről felhangzó dallamos üdvözlés forrására.

– Részemről a szerencse, Neeta Jain kisasszony!

Neeta karba tett kézzel vigyorog.

– A Kockakirályság harcosai megfutamították, és visszamenekült az épület épelméjűbb részébe?

Kissé idegesen kuncogok. Neeta majdnem szakasztott úgy öltözik, mint én, sötét nadrágosztümje alatt szaténblúz, de őrá mintha ráöntötték volna, míg én felnőtteket játszó kislánynak érzem magam. Ami röhejes. Nemsokára betöltöm a huszonnégyet. Önerőből szereztem meg ezt az állást. A saját pénzemből vettem a kosztümöt. Nem jelmez. Hanem az enyém. Akárcsak ez az élet.

Menni fog. Menni fog. Menni fog.

Ezt addig fogom ismételtetni hangosan és magamban is, míg végre el is hiszem.

Egyelőre nem foglalkozom vele, hogy Neeta vízesésként aláúduzó sötét haja és a tökéletesen kihúzott szeme mellett én megmaradtam a csinos, de jellegtelen vidéki libák mintapéldányának.

– Semmi gond – biztosítom. – Wade és Fershan sosem hagynak cserben, ha szorul a hurok. Az egész foglalási osztályon velük a legelégedettebbek az ügyfelek. Teszek rá, hányszor belezik ki egymást esténként, amíg továbbra is elbűvölik a nagyközönséget.

Neeta halk nevetéssel célba veszi az ablakot.

– Remek érv! – De a monitorom láttán odalesz az összeszedettsége. – És ha már elbűvölésnél tartunk... – Leesett állal rogy a székembe. – Na, *ezt* nevezem én mestermunkának!

Mögé araszolok, hiszen ki tudja, mi okozza a nyálcsorgatást? Minden személyzeti számítógép bejelentkezhet a vendégszobák online menüjébe, hogy értesüljünk a műszaki hibákról. A helyi érdekességek mellett a helyi hírek élő közvetítését a vendégek érdeklődési köre szerint szűrjük, ami inkább számunkra értékes. Elvégre a belvárosban volnánk, azaz a legnagyobb vészhelyzetek sűrűjében – legyen az egy hatosnál erősebb földrengés vagy egy díva letört körme

a díjátadó felé menet –, más szóval a szüntelenül változó híradás létfontosságú iránytűvé vált.

Neeta pedig lelkes sietséggel nyitja meg az emlegetett iránytűt. Nem lepne meg, ha a torokhangú elfúlása és az ábrándos sóhajtozása hamarosan nyáladzásnak adná át a helyét.

– Mestermunka? – visszhangzom vegytiszta értetlenkedéssel. Látom kell, mi változtatta hebegő kamasszá ezt a világlátott profit.

Megkerülöm, és a képernyő láttán azonnal elfintorodok.

– Kiraboltak egy vegyesboltot? – Pedig holmi vörös szőnyeges filmbemutató dögös csődöreire számítottam. – Oké, elmagyaráz-nád a Narancsvidék mucaiájának? – Talán csatornát kéne váltani? Ha jól rémlik, az efféle híreknek *semmi* közük a Richards Szállodalánc három alapelvéhez: *Felengedés, feltöltődés, felfrissülés.*

– Rablási *kísérlet* – bök rám jelentőségteljesen Neeta a vörös kör-mével. – És látod, micsoda istenség akadályozta meg?

– Istenség?

– Istenség.

Közelebb hajlok az adáshoz. A vegyesboltot szokás szerint egy tizenkettő egy tucat helikopteres felvételtől mutatják. A maga módján forgalmas kereszteződés. Pálmafák. Középen muskátliágyások. Elöl néhány parkolóhely és egy biciklitároló. Az ablakban sör- és sorsjegy-hirdetések. Neontábla. *Igen, nyitva vagyunk.* Még a rendőrautók is illelenek a képbe. A két járőrközi villódzó fénye fonák módon belvárosi diszkóvá változtatja a környéket.

– Tényleg... nem látom, mi olyan...

Ekkor meglátom.

Változik a kép, telefonos videót mutatnak, még hozzá a kiírás szerint háromnegyed órával korábbról. Amatőr felvétel lehet az utca túloldaláról. A felvételen az operatőr kommentárja is hallatszik.

– Ne már! Azok a seggfejek a Téalapót is kirabolnák?

Fején találta a szöveget, az üzletvezető egy kedves öreg bácsi, aki az ünnepek idején bizonyára Mikulásként önkénteskedik. Legalábbis ez üvölt róla, noha a felvételen a pult mögött áll a Dodgers baseball-csapatát életető pólójában. Noha a bandavezér már pisztolyt rántott, az úr úgy próbál a lelkére beszélni, mintha egy csapat festett kakastaréjos krampusszal állna szemben.

– Az a drága ember – suttogja Neeta. – A helyében a padlón reszketnék a félelemtől!

– Mint ő?

A felvétel szélesebb szögre vált, és feltűnik rajta egy korunkbeli nő, aki a földön kuporog. A Hármas Rosszfiú ekkor veszi észre, hozzátrappol és megragadja.

De a semmibe markol, mert a nő egyszerűen... felemelkedik.

Legalább másfél méterre. Egyenesen a levegőbe.

– Mi... a...

– Ugye? – Neeta elfúl a lány sikolya hallatán. – Pedig hol van még a legjobb rész!

– Folytatódik?

Mire kinyögöm ezt, a szerencsétlen csaj gyengéd lebegéssel célba veszi az üzlet hátsó traktusát, mintha egy láthatatlan istenség cipelné. Másfél méter üresség választja el a padlótól, a menedéke felé vezető út mentén pedig látványos fekete sáv ég a linóleumba.

– Ez... mégis... hogyan...

– Ugye? – ismétli Neeta.

– Nem – nyögöm ki. – *Nem* lehet! Mondd, hogy csak a szemem káprázik!

– Állítólag erős elektromos mezőkkel csinálja – feleli Neeta. – *A hogyan* persze még mindig rejtély.

– De... ki?

– Hát... ő! – közli, mintha magát Erósz-t jelentené be, ahogy egy újabb férfi bukkan fel a felvételen. És nem túloz. Az alak simán játszhatna istent a filmvásznon. Látszólag a semmiből bukkan elő, mögötte szikrazápor közepette pukkannak szét a fénycsövek, mint-ha tombolva ereszkedne alá az átkozott Olümposzról. Ez egész jól érzékelteti a pasi belépőjét. Határozott léptek. Első osztályú karok mindkét oldalon. A két ökle könnyörtelen pörölyként szorul össze a kötélszerű izmai végén. És – te jó ég! – nem túlzok az izmokkal. Mivel a nővérem teniszsztar, így névről ismerem az emberi kar minden kötegét, noha ritkán sikerül *gyönyörködés* közben felidézni őket. A lábát elnézve folytatom ugyanezt a kitalálósdit, de ahogy a törzséhez érek, már szavakat se találok.

Illetve a kelleténél jóval többet.

Ráadásul a mindezt kiemelő szerelésében egy rocksztárral keresztezett krosszmotoroshoz hasonlít. A fekete bőr olyan szoros, hogy nagyképű műmájernek is tarthatnák, rajta mégis jól áll. A mozgáshoz kulcsfontosságú helyeken szövetbetétek gondoskodnak a páratlan teste ruganyosságáról. A menő bakancsa – már ha tényleg így hívják – a kommandósok vagy az elitkatonák egyenruháját idézi, a szára egészen a térdéig ér.

Egy nindzsa, egy pankrátor és egy viharfelhő keveréke – aki menthetetlenül megbabonázza az embert.

Képtelen vagyok elfordulni. Olyan erőt áraszt, mint egy villanyvezeték – de vadító testbe csomagolva.

Nagyon vadító.

– Atya... ég. – Végre észbe kapok annyira, hogy legalább levegőt vegyek.

– Lefogadom, hogy odarepítene – horkant Neeta. – Bárki is ez.

– Mire célzol...

Erősz-nindzsa-villámisten félbeszakítja a kérdésemet, célba veszi a rablókat, és vállszélességben megveti a lábát. Lehajta a fejét, mintha mondana valamit, mire a rosszfiúk egy emberként rárontanak – válszul felemeli a kezét, és úgy tárja szét, hogy megfeszülnek az ujjai. Azt várom, hogy pókhálót vagy tűzgolyókat szórjon a tenyeréből, de csupán érzékelhető, de láthatatlan remegés száll szerteszét, ami hármas pofonként trafálja el a rablókat.

Ugyanolyan képtelenség, mint a nő megmentésénél bevetett lebegtetés, mégis igaz. Neetával egyszerre kapunk levegő után, más szóval egyetértünk. A tekintetünk a hősré tapad, aki kicsit feljebb emeli a karját, és úgy lendíti, mintha szemetet dobna ki – nyilván neki is ez jár a fejében –, mire a rosszfiúk üres kávéspoharakként szállnak szerteszét, hogy hatméteres repülés után az üzlet hátuljában álló hűtőknek csapódjanak. Néhány pillanatig odatapadva üvöltöznek a rettegéstől, utána üvegzápor kíséretében a földre rognak. A felvétel gazdája azonnal megtalálja a helyzethez illő szavakat.

– Igen! A csávó aztán nem lacafacázik!

A szemem sarkából észreveszem, hogy Wade időközben összekaparta a bitzigereit, és felénk ballag. A kommentárunk hallatán mögénk kucorodik.

– Fersh! – kiáltja. – Szedd a lábad, ő az!

– Meghiszem azt. – Neeta minden szavából kiéhezetttség árad.

– Kicsoda? – firtatom, ahogy Fershan bedugja a fejét, a széles mosolya pedig vakítóan csillan a sötét arcában.

– A csávó – ismétli, és Wade csontos vállába öklöz. – Igazad van!

– De *kicsoda?*

– Senki nem tudja – siet a segítségemre Neeta.

Visszasandítok a monitorra.

– Pillanat. Ez komoly? – A homlokráncolásom szájtátásra vált. –
Ez *komoly*? Tényleg maszkot visel?

Persze, nem nagyot. A maszkok Maseratiját. Áramvonalas, fekete és feltűnésmentes, szoros szemkötőként feszül az arca felső részére, kivéve persze a szemének vágott lyukakat. Ilyen messziről nehéz kivenni, de a lyukak háromszögletűnek tűnnek, mintha egy hullámos hajú, márkás szemüveges hipsztert takarnának, aki csónadrág és kardigán helyett egyedi bőrruhát és fura, de dögös nindzsabakan-csot visel.

– Elég komoly az arc – vélekedik Wade, mikor a nindzsa-vihar-isten lekap néhány hosszabbítót az egyik sorvégi polcról, és megindul a bolt hátulja felé. A himbálózó vezetékek melletti polcon sorakozó mini zseblámpák egytől egyig villódzni kezdenek a keze közelségétől.

– Mi a... – Riadtan fordulok a srácok felé. – Láttátok...

– Ühüm – felelik egy emberként.

A következő fél percben csak a boltost látjuk, aki félénken néz a leterített rosszfúúk felé masírozó különös áramember után, de a mobilozó nem spórol a kommentárral.

– A pasas éppen lekötözi a mocskokat a vezetékkel. Helyes, pajtás! Szép munka!

A felvételt betöltő vörös-kék fények láttán a Maserati-maszkos férfi azonnal felpattan. A földre szállt isten sebesen célba veszi a kijáratot, mintha világmegmentő küldetésre indulna. Ami jelen helyzetben a legkevésbé sem tűnik túlzásnak.

Noha csak úgy suhan, mégis megbabonáz. Ha ő van a képen, csak is őt látom. Ideges vagyok, de vonz a látvány, akár egy első randin – nem mintha sok ilyenben lett volna részem mostanság.

Izzadok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Lüktetek.

Vágyódok.

A lehető legrosszabb helyeken.

– Szent... fű – bukik ki belőlem, mielőtt észbe kapnék.

– Aha! Végre Narancsvidéknek is leesett! – Neeta gúnyolódásának hála nem kell epés megjegyzéssel előállnom Wade és Fershan ujjongására.

– Megcsinálja?

– Nanáááá! Muszáj lesz!

– Micsodát? – kérdem.

– *Ugyan* – legyint Neeta –, biztosan megcsinálja!

– De *mit*?

A kis képernyő hőse a srácok diadalittas üvöltése közepette pillant Téalapóra, hátat fordít a pultnak, a startpisztolyra váró versenyfutók állásába ereszkedik...

És elpárolog.

– Mi... a...

A boltot betölti a papírok, a szívószálak és az óvszerek kavalkádja – minden, amit könnyedén felkaphat egy erős szélroham.

Nem eltűnt, döbbenek rá. Hanem olyan gyorsan elszelelt, hogy átveri a szemet.

Fershan és Wade felugorva lepacsiznak.

– Villannom kell!

Legszívesebben Neetával kuncognék rajtuk, de nem eszett a döbbenet.

– Hogy mondjátok? – nyögöm ki végül.

Wade pirosposzsgás arcára kiül az izgatottság.

– Ez a jelmondata.

– Jelmondat? – visszhangzom óvatosan tapogatózva.